

טקסטים ליומני ההכרזה שלי – ערכת הכרזת העצמאות

גולדה מאיר

קטע 1

הוטל עליי על ידי בן-גוריון לנסוע לירושלים ולנהל שם את העניינים. על פי התכנית עמדתי לעלות לירושלים ביום חמישי (יום לפני ההכרזה). טסתי ב'פרימוס' (מטוס קל), שהיה צריך להביא אותי לירושלים, ואת מר גרינבוים מירושלים לתל-אביב, לטקס. אך כאשר הגיע האווירון עד להרים החל המנוע להתמרד. הבנתי מיד מה מתרחש, וראיתי שהטייס כבר מציץ מבעד לחלון. הוא בחן באיזה כפר אפשר לנחות נחיתת אוס. ידעתי שהוא מספיק מתוח, ולכן לא דחקתי בו ולא אמרתי דבר. למרבה המזל, הצלחנו איכשהו לחזור לשדה דב בתל-אביב. בגלל 'תאונה' זו לא הצליח גרינבוים להגיע לטקס ואני עצמי לא אוכל לומר שהצטערתי על שנשארתי בתל-אביב... (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 2

בדרכנו לטקס ידענו מה עומד להתרחש, אך זה עדיין לא נראה מציאותי. קשה לתאר את רשמיי מטקס כזה. הייתה איזו חגיגות ושררו מתיחות ושקט מיוחד, למרות שהמוזאון היה מלא מפה אל פה. אני התרגשתי מאוד, והיה לי ספק אם בכלל אצליח להגיע לבמה ולחתום. כמו כן ליוותה אותי בלי הרף המחשבה על החברים הרבים, שהיה להם חלק כה גדול בסלילת הדרך עד הלום, ואשר לא זכו להגיע הנה. לא יכולתי לשאת רעיון זה... (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 3

גולדה מאיר

מדינאית, מנהיגת מפלגת העבודה, חברת הכנסת, שרה וראשת ממשלת ישראל (1969–1974). נולדה ברוסיה, ובילדותה היגרה עם משפחתה לארצות הברית. התחנכה במילוווקי. הצטרפה לפועלי ציון בנערותה ועלתה ארצה ב-1921. הפכה לפעילה מרכזית במוסדות ההסתדרות ובמפא"י, מעורבת מאוד במאבק הפוליטי למען העלייה, למען ההגנה העצמית ולמען העצמאות. ב-1946, כאשר [משה שרת](#) נעצר בידי הבריטים, מילאה את מקומו כראשת המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. ערב פלישת הלגיון הירדני לארץ ישראל נפגשה בחשאי עם עבדאללה מלך ירדן בניסיון להגיע עמו להסכם.

לאחר קום המדינה כיהנה כצירה הראשונה של ישראל במוסקבה, כחברת כנסת, כשרת העבודה וכשרת החוץ. עם מותו של [לוי אשכול](#) עמדה בראשות [ממשלת הליכוד הלאומי](#). גולדה מאיר התפטרה מראשות הממשלה מיד לאחר פרסום דוח הביניים של ועדת אגרנט, שעסק במלחמת יום הכיפורים.

(על פי אתר הכנסת)

קטע 4

כולנו ערים היינו עד עומק נפשנו לעובדה שההכרזה לא די שהיא מציינת קץ רשמי ל-2,000 שנים של חוסר מולדת לעם היהודי, אלא שהיא גם נותנת ביטוי לעקרונות היסודיים ביותר של מדינת ישראל. לכן נודעה חשיבות גדולה לכל מילה. דרך אגב, ידידי הטוב זאב שרף, המזכיר הראשון של הממשלה לעתיד (שהניח את היסודות למנגנון הממשל), הספיק אפילו לדאוג לכך שהמגילה שעליה עמדנו לחתום באותו יום אחר הצהריים תוחש אחרי הטקס למרתף של בנק אנגלו פלשתינה, כדי שתישמר לפחות לדור יבוא – גם אם המדינה ואנו עצמנו לא נאריך ימים ביותר.

בשעה 2 אחה"צ בקירוב חזרתי למלון שלי על שפת הים, חפפתי את שערותיי ולבשתי את שמלתי השחורה היפה ביותר. אחר כך ישבתי כמה דקות, קצת כדי להחליף רוח וקצת כדי לחשוב – זו הפעם הראשונה מאז יומיים-שלושה – על הילדים...

כל כך הייתי שקועה במחשבותיי על הילדים עד כי זכור לי שהופתעתי רגע כאשר צלצל הטלפון בחדרי ואמרו לי שמכונת מחכה לקחת אותי למוזאון. הוחלט לערוך את הטקס במוזאון תל-אביב בשדרות רוטשילד, לא מפני שזה היה בניין עז רושם כל כך (בהחלט לא), אלא מפני שהוא היה קטן כל כך עד שאפשר היה לשמור עליו בנקל... (מתוך הספר "חיי", גולדה מאיר)

אברהם גרנובסקי

קטע 1

בשעת הכרזת המדינה הייתי בירושלים הנצורה ולא הגעתי לטקס, אך לאחר כמה ימים הודיעו לי שעליי לטוס לתל-אביב. יום שלם ציפינו למטוס בשדה התעופה הקטן שבעמק המצלבה, ולעת ערב טסנו לתל-אביב [...] אתי נסע גם הישיש אליהו ברלין. אנשי תל-אביב קיבלונו בחמימות ובהתלהבות כשליחים ראשונים מירושלים הנצורה. כעבור יום או יומיים הזמינני בן-גוריון למשרדו בקריה, ושם חתמתי על המגילה. (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 2

באותו ערב ישבנו בירושלים בדירתנו החשוכה, ללא חשמל, ללא אפשרות להאזין לרדיו, רעבים וצמאים. ההרגשה הכללית הייתה כבדה, אך מלאת תקווה. אמנם לא היינו בטוחים בהכרזה, אך רווחה שמועה שבאותו ערב מכריזים על הקמת המדינה, ואז קראתי לאשתי וילדיי וסיפרתי להם חוויה מהעבר הרחוק: בשנת 1911, 37 שנה לפני הכרזת המדינה, הייתי אסור בכלא רוסי בשל פעילות ציונית. האשימוני בייסוד תנועת נוער ציונית. נחקרתי על ידי קולונל מהמשטרה החשאית. כשנגמרה החקירה, שנמשכה כמה לילות רצופים, אמר לי קולונל אוקראיני בשם סטאדראנקו בלגלוג עוקצני: "שמע נא, אדון גרנובסקי, כשתהיה בארץ ישראל העצמאית, תזכרני לטובה". עמדתי בדיבורי ובלייל הכרזת המדינה הזכרתי את הקולונל האוקראיני. (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 3

אברהם גרנובסקי-גרנות

יו"ר דירקטוריון קרן קימת לישראל, כלכלן ומשפטן, חבר מועצת המדינה הזמנית (יו"ר הוועדה לכלכלה ולכספים) וחבר כנסת מטעם המפלגה הפרוגרסיבית. כיהן גם כיו"ר הוועד המפקח של "בצלאל" החדש, יו"ר הדירקטוריון של חברת מקורות ועוד. התגורר בילדותו באודסה והיה מבאי ביתו של מנחם אוסישקין, מראשי הציונות ויו"ר קק"ל בשנים 1923-1941. גרנות עלה ארצה ב-1907 ולמד בגימנסיה הרצליה. בשנת 1922 מונה על ידי מנחם אוסישקין למנהל המחלקה לכספים ולכלכלה בקק"ל. כאשר נפטר אוסישקין נתמנה גרנות ליו"ר עם ברל כצנלסון והרב מאיר בר-אילן, ולאחר מכן כיהן כיו"ר יחיד עד לשנת פטירתו – 1962. בשלהי כהונתו ניסח את האמנה שחתמה קק"ל עם מדינת ישראל ואשר מגדירה את תפקידיה ומעמדה אל מול המדינה.

דוד בן-גוריון

קטע 1

הנוסח שהובא לישיבת מועצת העם ביום שישי בבוקר היה הנוסח שכתבתי סופית ביום ה' בערב. בישיבה עצמה לא היו ויכוחים רבים [...] קודם לכן התנהל בוועדת הניסוח ויכוח על הביטוי 'צור ישראל'. הרב פישמן דרש 'צור ישראל וגואלו' ואילו מר ציזלינג (מפ"ם) התנגד בתוקף לביטוי, בטענה שאינו מאמין באלוהים. הסברתי להם שכל אחד מאתנו מאמין בצור ישראל, כפי שהוא מבין זאת, ובסופו של דבר נתקבל נוסח ההכרזה פה אחד. התפזרנו ואני הלכתי לבית האדום לישיבת מטה. כל אותם הימים הייתי עסוק בענייני הפלישה. ידעתי שהדבר אשר יכריע באמת תהיה המלחמה. וכמובן, אם תהיה מדינה, יהיה קל יותר לנצח. (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 2

חתמתי ראשון כיו"ר, ואחריי חתמו כל חברי המועצה לפי סדר הא"ב. לירושלמים השאירו מקום ריק לחתימה. סיימתי את הישיבה במילים: 'קמה מדינת ישראל', וחזרתי לישיבת המטה ב'בית האדום'. באותו הלילה העירו אותי פעמיים. פעם כאשר הגיעה ההודעה מטרומן על ההכרה (ההכרה או ההכרזה?), ופעם כשביקשו שאדבר ברדיו לאמריקה. נסענו ל'שידור' במחנה יונה בג'יפ ובפיג'מות [...] בשעת השידור החלו להפצץ, ושם הבינו מיד מה המצב. כאשר חזרתי נמסר לי ששדה דב הופצץ. הלכתי לאט-לאט הביתה ואז ראיתי: אנשים לא פוחדים! אותם הפנים שראיתי באנגליה בעת ה'בליץ'. ואמרתי בלבי: אנשים אלו יעמדו! (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 3

דוד בן-גוריון

נולד בפלונסק שבפולין, עלה לארץ ישראל בשנת 1906 ועבד בתור פועל חקלאי ומורה.

ב-1915 גורש מהארץ על ידי הטורקים וחזר לארץ בראשית השלטון הבריטי. היה ממקימי מפלגת אחדות העבודה, ממייסדי הסתדרות העובדים בארץ ישראל ויושב ראש הסוכנות היהודית. ב-14 במאי 1948 הכריז על הקמת מדינת ישראל. בינואר 1949 התמנה לראש הממשלה ולשר הביטחון בממשלה הראשונה. הנהיג את המדינה בעת קליטת העלייה ההמונית, מפעלי ההתיישבות הגדולים והחתימה על הסכם השילומים עם גרמניה, והוביל את בנייתם של צה"ל ומערכת הביטחון. בן-גוריון פעל רבות למען ההתיישבות בנגב ואף התגורר בו.

נפטר בדצמבר 1973 ונקבר במקום מגוריו, שדה בוקר. את ביתו שבתל-אביב הוריש למדינת ישראל.

משה שרת

קטע 1

מה הרגשתי? – כמובן, התרוממות רוח עצומה ומתח רב. הרגשתי כי נפל הפור ועתה עלינו ללכת קדימה לקראת אפשרויות בלתי צפויות. לאחר הטקס הלכתי לביתה של אמי שלייד המוזאון (כיום בית ה'הגנה'). קהל רב עמד ליד הבית ואני יצאתי לגזוזטרה ואמרתי: "חזקו ונתחזקו!" לאחר מכן כבר לא היה רגע מיותר לבזבז. היה צורך לערוך מיד את תמצית ההכרזה לצורך מברקים שישוגרו לשרי החוץ בכל העולם. עבדנו על כך כל יום השישי, בלילה ואף בשבת בבוקר. כן, גם בשבת... (מתוך ריאיון לעיתונות)

קטע 2

מה יהיה למחרת ההכרזה? מי נביא ויגיד?

ברור שתהיינה צרות צרורות ונצטרך לעמוד בצרות האלה. ברור שיהיה מי שיאמר בווישינגטון "הזהרתי אתכם! אתם עכשיו חזקים אולם היזהרו מלסמוך על הניצחונות הראשונים [...] אתם מקבלים על עצמכם אחריות חמורה מאוד. המלחמה שלכם רק התחילה, מי יודע מה יהיה בסופה? תשקלו היטב את העניין." מתוך כך משתמע: "אם תהיינה צרות, אל תבואו לדרוש עזרה מאתנו, מפני שהזהרנו אתכם." כך שהחזות שאנחנו עומדים בפניה היא חזות קשה מאוד, חמורה מאוד, אבל כנראה אין לנו ברירה ואנחנו מוכרחים ללכת קדימה. (מתוך נאום במרכז מפא"י, 11.5.1948)

קטע 3

משה שרת

מדינאי, מנהיג [מפא"י](#), חבר הכנסת, שר וראש הממשלה בשנים 1954–1955. נולד ברוסיה ועלה עם הוריו לארץ ישראל ב־1906. במלחמת העולם הראשונה שירת כקצין בצבא הטורקי. היה פעיל מרכזי במפא"י. שימש חבר מערכת של עיתון דבר, העיתון היומי של ההסתדרות הכללית.

לאחר רצח ארלזורוב נתמנה לתפקיד ראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית, והיה לדובר הציוני העיקרי במגעים עם הבריטים והערבים שנועדו למצוא פתרון מוסכם לבעיית ארץ ישראל. הביא להקמת הבריגדה היהודית ב־1944. שרת נאסר במבצע "השבת השחורה" ביוני 1946, ואתו נאסרו חברים אחרים של הנהלת הסוכנות היהודית. שימש שר החוץ של ישראל מהקמתה של הממשלה הזמנית (1948) ועד 1956. כאשר פרש [דוד בן-גוריון](#) לשדה בוקר, כיהן שרת כראש ממשלה. בעקבות [פרשת לבון](#) נאלץ להתפטר, ובן-גוריון חזר לכהן בתפקיד זה. ב־1956 התפטר שרת מתפקידו כשר החוץ בעקבות חילוקי דעות עם בן-גוריון. (על פי אתר הכנסת)

אוטה וליש

קטע 1

סמוך לצהרי יום ה', 13 במאי 1948, נכנס אוטה וליש, סוכן פרסום וגרפיקאי תל-אביבי, למשרדו ברחוב נחלת בנימין. על שולחנו מצא פתק: בוא מיד אל שרף (זאב שרף, מזכירו של בן-גוריון) בסוכנות. וליש, טרוט עיניים אחרי לילה ללא שינה, לא נלהב מהזמנה דחופה וסתומה זו. כל חפצו היה מעט מנוחה. עשרת הימים האחרונים עברו עליו בעבודה קדחתנית על הכנת סדרת בולים חדשים, תשעה במספר, נושאי הכתובת "דאר עברי" [...] וליש בילה את הלילה בהשלמת הדפסת הבולים. הוא התכונן להציץ במשרדו וללכת לישון. אולם הפתק הקצר גזר אחרת ומקץ רגעים אחדים עלה וליש במדרגות בניין הסוכנות [...] בהיכנסו נתקבל באנחת "סוף-סוף!" קצר רוח, ושני הנוכחים בחדר, זאב שרף ושלמה קידר אמרו לו בקיצור נמרץ: "עליך להכין בתוך 24 שעות את האולם הגדול של מוזאון תל-אביב לשם עריכת טקס הכרזת המדינה." (על פי הספר '32 דקות', פנחס יורמן)

קטע 2

הייתי נרגש! בקיבתי חשתי ריקנות מוזרה של התרגשות. בעבר טיפלתי בסידורים טכניים ואמנותיים בקונגרסים ציוניים, ובשבועות האחרונים הכנתי את אולם בית הקרן הקימת בתל-אביב למקום ישיבות מועצת העם, אך מעולם לא הייתה לי משימה חשובה כזו לבצע ביממה אחת. במוזאון כבר היו מוכנים לבואי. לוויית 100 לירות מקרן היסוד ואצתי למחסני המשביר המרכזי לקנות בד ועץ [...] בתוך 4 שעות הפך אולם המוזאון לבית מלאכה, שעובדיו נתונים בתחרות מורטת עצבים עם מחוגי השעון, מקימים במה ודוכן, מכסים תמונות [...] קניתי כמה מנורות חזקות, לקחתי שטיח בהשאלה מבית מסחר ברחוב שטמפף. שאלתי תמונת הרצל מקרן היסוד ורצתי לכבס את הדגלים בכביסת בזק. לפנות ערב נקראתי שוב אל שרף, שהטיל עליי להיות מוכן לכתוב את הכרזת המדינה לקראת הטקס. אחרי חיפושים רבים מצאתי קלף, מהסוג שמשמש לאהילי מנורות. בדיקה בבית המהנדסים העלתה שהוא חזק מספיק אולם מובן שלא הספקנו להעתיק את נוסח המגילה, ובטקס חתמו האנשים על קלף ריק שמוצמד אליו הנוסח המשוכפל. בשבועות שלאחר ההכרזה העתקנו אני ועוזרי דודי סידנר את הנוסח באות ספרדית שנבחרה מספר תורה עתיק, ותפרנו את שלושת חלקי המגילה. את חותמת מגן הדוד עשו שני סופרי סת"ם. (על פי הספר '32 דקות', פנחס יורמן)

קטע 3

נתקלתי בקשיים מסוימים. על הקירות, למשל, היו תלויות תמונות אחדות שלא התאימו לטקס של הכרזת המדינה, כגון פורטרטים של נשים עירומות. בכניסה למוזאון ניצב טורסו של אישה ומיד החלטתי לכסותו ביריעת בד. כדי לכסות את כל הקיר הארוך מאחורי הבמה בחרתי באפור משום שלא רציתי שבטקס רציני כל כך יתבלטו צבעים רועשים. האפור גם התאים לתכלת וללבן של דגל ישראל. תמונה גדולה דִּה של הרצל לא היה זמן למצוא, אז הדבקתי אותה על רקע גדול יותר, ועם המסגרת 'נעשתה' התמונה גדולה כפי שרצינו שתהיה. ב-11 בבוקר למחרת כבר היה האולם מוכן לקבל את הבאים. (מתוך ריאיון ב'הארץ' במלאת עשור למדינה)

קטע 4

אוטה וליש

מעצב גרפי ישראלי שעיצב חלק ניכר מהסמלים הבולטים של מדינת ישראל, בהם כתיבה קליגרפית של מגילת העצמאות, מטבעות, בולים, כרזות, סמלילים (לוגואים) מדליות ושטרות. יליד אוסטרו-הונגריה. עלה לארץ בשנת 1934 ופתח סוכנות לפרסום וסטודיו לגרפיקה בתל-אביב. נתמנה על ידי

זאב שרף, מזכירו של בן-גוריון, לעצב ולהכין את היכל העצמאות לטקס ההכרזה וכן לעצב את מגילת העצמאות, להשיג את הקלף בעבורה ולכתוב אותה בפועל.

וליש יצר את סדרת הבולים הראשונה, "דאר עברי", שהוכנה ערב הקמת המדינה בפעילות קדחתנית ובתנאי מחתרת. מאחר שבזמן הדפסת הבולים עדיין לא נקבע שמה של מדינת ישראל נבחר הכיתוב "דאר עברי" מבין אפשרויות שכללו גם "ארץ ישראל" או "יהודה". לאחר סדרת בולים זו המשיך וליש לעצב בולים רבים בנושאים מגוונים. הוא היה שותף לעיצוב מטבעות הפרוטה הישראליים, עיצב את המדליה הממלכתית הראשונה של מדינת ישראל, מדליית עשור לחירות ישראל וכן שטרות של 50 ו- 100 מיל.

וליש יצר גם כרזות רבות וסמלילים (לוגואים), בהם הסמלילים של החברות תנובה ואסם.

זאב שרף

קטע 1

זאב שרף, מזכיר מנהלת העם הזמנית והממשלה, חבר הכנסות השישית והשביעית ושר בישראל (שר האוצר, שר המסחר והתעשייה, שר השיכון) נולד בבוקובינה. היה חבר מרכז נוער פועלי ציון ברומניה. ב-1925 עלה שרף לישראל והצטרף לקיבוץ שפיים. לאחר כמה שנות שליחות בחו"ל חזר ארצה ושימש מזכיר מרכז הפועל. הצטרף ל'הגנה' והיה מפקד הש"י (שירות הידיעות). שימש מזכיר המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. לקראת הקמת המדינה מינה דוד בן-גוריון את שרף למזכיר ועדת המצב של הנהלת הסוכנות והוועד הלאומי להכנת מנגנון המדינה. בתפקיד זה כיהן מאוקטובר 1947 ועד הקמת מנהלת העם. כשהוקמה מנהלת העם נתמנה זאב שרף למזכיר שלה וכשהפכה, לאחר קום המדינה, לממשלה, המשיך לכהן בתפקיד זה. שרף כיהן בתפקיד מזכיר הממשלה עד שנת 1957, בממשלותיהם של שרת ובן-גוריון. בשנת 1965 נבחר לראשונה כחבר כנסת, בשנת 1966 התמנה לשר המסחר והתעשייה וב-68' שימש שר האוצר בממשלת אשכול. בכנסת השביעית כיהן כשר השיכון.

קטע 2

כולנו היינו בהולים, והשעון האיץ בנו בלא רחמים. אולם המוזאון היה צר מלהכיל את האנשים שהכרח היה להזמין אל הטקס [...] משנתפרסם בעיתוני הבוקר על טקס ההכרזה, החלו רבים מטלפנים ותובעים כרטיסי כניסה. כרגיל, כאשר השעה בהולה נעשות שגיאות בעריכת רשימות המוזמנים, אולם העובדים נאלצו להתאכזר, לפעמים מתוך צער אמתי. בסופו של דבר נתברר כי אין מקום לתזמורת הפילהרמונית שהוזמנה לנגן את 'התקווה' בפתיחת הטקס ובנעילתו. השאלה נפתרה על ידי העלאת התזמורת לקומה העליונה.

קטע 3

על אודות הישיבה האחרונה של מועצת העם לפני ההכרזה:

הישיבה ארכה מעט יותר משעה אחת והוויכוח היה לא רק קצר, אלא התנהל באותה רוח שאפפה את הכול – רוח של אחדות גדולה, סבלנות הדדית וכיבוש היצר. כאשר ננעלה הישיבה סמוך לשעה שלוש נותרה רק שעה אחת עד להכרזת המדינה וכל החברים והאורחים מיהרו לבתיהם כדי להתקין עצמם לטקס ולהגיע אליו בעוד מועד. בבניין הקרן הקימת לישראל נותרו רק עובדי המזכירות שצריכים היו לדאוג להדפסת המגילה וה"מנשר" בנוסחיהם הסופיים. דורית רוזן (המזכירה) פנתה באותו בוקר להנהלת בנק אפ"ק (היום בנק לאומי לישראל) וביקשה לאפשר גניזת החומר בכספת שבמרתף הבנק, שכן לא יכולנו לשער עֲצֻמַתה של ההכרזה ושאר החומר שלא יושמדו, חלילה, בהפצצה. הבנק עשה כל הסדרים הדרושים כדי לאפשר גישה לכספת בשעות המאוחרות של ערב שבת.

קטע 4

(בן-גוריון) מסר את רשות הדיבור לרב י"ל פישמן שבירך בקול רועד וחנוק מדמעות, בשם ובמלכות "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". באותו רגע היה אולם המוזאון בית כנסת והקהל ענה "אמן" בקול. אחר הברכה סיפר בן-גוריון שחברי מועצת העם בירושלים, שלא יכלו להגיע למועד, נתכנסו במשרדי הסוכנות היהודית בירושלים והצטרפו כאיש אחד להחלטה על ההכרזה, ומיד עבר לקרוא את "מנשר" מועצת המדינה הזמנית. משהגיע לסעיף השני המבטל את הוראות החוק הנובעות מ"הספר הלבן", נדמה היה כאילו עצר הקהל נשימתו ופרצה סערה. ובכן אמת הדבר, שריר וקיים: מדינה לנו. יש בידיה לחוקק חוקים והנה אנו גוזרים כחוק על ביטול סעיפים אלו ואלו לפקודת העלייה [...] פתאום נתגלתה כל משמעותו של מעשה שנעשה, של הקמת המדינה. הנה הלכו בתהלוכות ענק

למחות על "הספר הלבן", ונערך מאבק והובאו אניות מעפילים ונאבקו מעפילים עם שוביהם ונערכו אספות אין-ספור והוכרזו ימי צום, ונפלו נערים ונערות בדמי ימיהם ופנו בערעורים לבית משפט עליון בריטי ואנשים עלו לגרדום, ועדיין היה "הספר הלבן" חוק שולט, עד שבאה עתה מועצת המדינה וסיכמה את כל המאבק המר – ובהחלטה פשוטה שנקראה מן הנייר, הריהו מבוטל. "הספר הלבן" שוב אינו קיים. אניות הצי הבריטי לא יוכלו עוד לעצור אניות עולים ומעפילים לא יגורשו עוד ואין עוד מכסה של 1,500 עולים לחודש – זוהי איפה "המדינה".